

det fremgaar af hele Sagens Natur, at i Henhold til de Principer, hvorpaa mit Forslag hviler, bliver Vurderingen pr. Tønde Land i Virkeligheden den vigtigste. I øvrigt er der i § 16 ikke givet anden Anvisning for Kommissionen til Vurdering, end at den skal betjene sig af den sidste Vurdering til Ejendomsskyld og saa tage Hensyn til de andre Aarsager, som kunne have forhøjet Ejendommens Pris, saa at den til sidst kan blive ansat til den Værdi, som den maa siges at have uafhængig af Baneanlægget. Saa kommer Vurderingen pr. Tønde Land, og om denne skal jeg tillade mig at sige, at i Henhold til denne Bestemmelse kan man ogsaa vurdere en Ejendom, hvis Jordtilliggende er mindre end 1 Td. Land. Vurderingen pr. Td. Land er saaledes at forstaa, at hvis Jordtilliggendet er mindre end 1 Td. Land, opfører man den Sum, som en Td. Land af den Beskaffenhed og Beliggenhed vil blive vurderet til, og saa kan man let udregne Prisen paa et Jordtilliggende, der er mindre end 1 Td. Land.

Endelig skal jeg omtale § 20, hvori Kardinalpunktet i mit Forslag egentlig maa siges at ligge, og hvor den principielle Uoverensstemmelse mellem Regeringsforslaget og mit Forslag fremtræder. Det angaar Tiden, naar Værdistigningsskatten skal udredes. Herom har jeg skrevet i § 20, at naar Salg af en af de i § 18 nævnte Ejendomme eller en Parcel af samme finder Sted, afgives der 40 pCt. af den ved Salget fremkomne Værdistigning, som skyldes Baneanlægget. Endvidere bestemmes det, at mindst 25 pCt. af Afgiften bliver at erlægge kontant, medens der for Resten kan udstedes en Obligation med 1ste Prioritets Panteret i den paagældende Ejendom. Denne Obligation forrentes med 4 pCt. p. a., og den kan af Debitor udbetales, til hvilken Tid han maatte ønske det. Her kommer nemlig en stor Uoverensstemmelse mellem Regeringsforslaget og mit Forslag, idet jeg har den Opfattelse, at man meget vanskelig vil være i Stand til med nogen Ret fra Samfundets Side at gøre gældende, at det er retfærdigt at kræve en Værdistigningskat, forinden Salget af de paagældende Jordstykker eller den paagældende Ejendom virkelig har fundet Sted. Lovforslaget bestemmer derimod, at naar Kommissionen blot paastaar, at der er en Værdistigning, selv om den ikke har givet sig til Kende ved Salg af Byggegrunde eller af Ejendomme som Helhed, kan man enten kræve af den paagældende Ejendomsbesidder en Afgift een Gang for alle eller paabebyrde Ejendommen med en Prioritet, som endda skal skydes ind foran de andre Prioriteter, noget, som jeg ogsaa maa anse for urigtigt overfor de paagældende Prioritetshavere.

Med Hensyn til det sidste Spørgsmaal vil jeg sige, at det forekommer mig at være urigtigt, at man forlanger, at Statens Prioritet skal tages forud for de andre Prioritetshaveres. Thi hvis man virkelig fra Statens Side gaar ud fra, at den paastaaede eller formodede Værdistigning er til Stede, og mener, at det er en saa reel Værdi, at den er god nok til, at de andre Prioritetshavere kunne rykke længere tilbage og give Plads for Statens Prioritet, maa den vel ogsaa være god nok for Staten. Men mener man, hvad jeg for Resten mener, at en stor Del af den Værdistigning, som Lovforslaget forudsætter kommer til Stede, er den bare Luft, kan man jo nok forstaa, at Staten ikke vil nøjes med at tage en Prioritet i Luften, thi det er sjældent, at en saadan Prioritet har ret stor Værdi. Hvis det er Tilfældet, er det naturligvis urigtigt, at Staten skyder sin Prioritet ind foran de andre, som allerede er der i Forvejen, og forlanger, at de Prioritetshavere, der ved deres lovlige Ret have faaet deres Prioritet i reelle Værdier, skulle rykke tilbage og tage deres Prioritet i noget saa tvivlsomt, som Luften maa siges at være.

Jeg skal villig indrømme, at der kan være noget i den Betragtning, at Værdistigningen nok kan være til Stede, uden at det har tilkendegivet sig ved et Salg af Ejendommen. Men her mener jeg rigtig nok, at det vil være tilraadeligt ved en Forsøgslov, en saadan Undtagelseslov, som denne maa siges at være, at man gaar frem med den størst mulige Varsomhed. Naar det i Eftermiddags af det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) blev sagt, at de Bestemmelser, som mit Forslag indeholdt om dette Forhold, vare ufyldstgørende, at det simpelthen førte til, at Folk ikke vilde sælge, skal jeg sige, at jeg tror ikke, at man af den Grund vil hemme den naturlige Udvikling paa en opstaaende Jernbanestation. Hvis der ikke er en, der vil sælge, er der ganske sikkert en anden, og man maa dog huske paa, at den, der ikke vil sælge, giver i Virkeligheden selv Afkald paa den Fordel, som det maaske kunde være for ham at sælge. Der er ingen Tvivl om, at den, der vægrer sig ved at sælge sin Byggegrund til en antagelig Pris, i Virke-